

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

ÎN C H E I E R E

cu privire la inadmisibilitatea recursului declarat de către Diana Rîlscaia, reprezentată de avocatul Daniela Moraru,

în cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Dmitri Smirnov împotriva Margaritei Rîlscaia (Berezova), Diane Rîlscaia, Irinei Rîlscaia în interesele Annei Rîlscaia, intervenienți accesorii, Agenția Servicii Publice, Departamentul Stare Civilă, Nadejda Smirnova privind stabilirea paternității,

împotriva deciziei din 13 ianuarie 2026 a Curții de Apel Nord,

*(Dosarul nr. 2ra-329/26
Nr. PIGD 2-24014511-01-2ra-24042026)*

Recursul vădit neîntemeiat, în temeiul art. 433 (1) lit. f) din Codul de procedură civilă. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a acesteia.

Au examinat anterior cauza judecătoreii:

Prima instanță: Judecătoria Bălți, sediul Sângerei (H. Craveț)

Instanța de apel: Curtea de Apel Nord (E. Grumeza, N. Costaș, I. Parii)

15 iulie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților, admisibilitatea recursului declarat de către Diana Rîlscaia, reprezentată de avocatul Daniela Moraru,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din
Stela Procopciuc, *Președinte*,
Diana Stănilă
Ion Munteanu, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 01 februarie 2024, Dmitri Smirnov a depus cerere de chemare în judecată împotriva Margaritei Rîlscaia (Berezova), Diane Rîlscaia, Irinei Rîlscaia în interesele Annei Rîlscaia, intervenient accesoriu, Agenția Servicii Publice, Departamentul Stare Civilă cu privire la stabilirea paternității.

2. În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantul a relatat că, s-a născut la *****, eveniment înregistrat în actele de stare civilă de către Primăria Dobrogea Veche, r-nul Sângerei la ***** sub nr.***, iar ca părinți fiind înregistrați: Ivan Smirnov și Nadejda Smirnova.

3. Din conținutul actului de naștere a constatat că înregistrarea nașterii lui, la rubrica date despre tată a fost indicat „Ivan Smirnov” în baza declarației mamei Nadejda Smirnova, așa cum copilul a fost născut din mamă necăsătorită.

4. Recent a aflat că tatăl său biologic este Ivan Rîlschi, care a decedat în urma unui accident rutier.

5. În vederea clarificării tuturor circumstanțelor privind stabilirea paternității biologice, a solicitat informații de la instituțiile competente cu privire la cauza decesului și la existența unor probe de material genetic ce ar putea fi utilizate în cadrul unei expertize judiciare.

6. De la o parte din organele de resort a primit refuz la furnizarea informației, însă la 04 decembrie 2023 a recepționat răspunsul de la centrul de medicină legală în care a fost informat că în Secția de Biologie medico-legală există o mostră de sânge prelevată de la cadavrul lui Ivan Rîlschi, care se păstrează timp de 5 ani și poate fi supusă examinărilor în cadrul expertizei judiciare genetice.

7. Astfel, Dmitri Smirnov în temeiul art.48 din Codul familie, solicită stabilirea faptului că Ivan Rîlschi, născut la 27 septembrie 1967 și decedat la 13 februarie 2023, este tatăl lui biologic.

8. Prin încheierea protocolară din 13 martie 2024 a Judecătoriei Bălți, sediul Sângerei, Nadejda Smirnova, s-a atras în proces, în calitate de intervenient accesoriu (f.d.41, Vol.I).

9. Prin hotărârea din 04 noiembrie 2024 a Judecătoriei Bălți, sediul Sângerei, s-a admis cererea de chemare în judecată înaintată de Dmitri Smirnov (f.d.164, 177-182, Vol.I).

10. La 07 noiembrie 2024, Diana Rîlscaia, reprezentată de avocatul Daniela Moraru a depus apel, iar la 21 ianuarie 2025 a prezentat cererea de apel motivată împotriva hotărârii din 04 noiembrie 2024 a Judecătoriei Bălți, sediul Sângerei, solicitând casarea acesteia, și a încheierii din 20 martie 2024 a Judecătoriei Bălți, sediul Sângerei, cu emiterea unei noi decizii de respingere ca fiind tardivă sau neîntemeiată a cererii de chemare în judecată înaintată de Dmitri Smirnov, ori remiterea cauzei spre rejudecare în prima instanță în alt complet de judecată (f.d.176; 198-202, Vol. I).

11. Prin decizia din 13 ianuarie 2026 a Curții de Apel Nord, s-a respins cererea de apel declarată de Diana Rîlscaia, reprezentată de avocatul Daniela Moraru și s-a menținut fără modificări hotărârea din 04 noiembrie 2024 a Judecătoriei Bălți, sediul Sângerei (f.d.4-12, Vol.II).

12. Pentru a decide astfel, Curtea de Apel Nord a conchis că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, fiind pronunțată cu aplicarea corectă a dispozițiilor art. 48 din Codul familiei, art. 23 din Legea nr. 100/2001 privind actele de stare civilă și a normelor procesuale referitoare la administrarea și aprecierea probelor, iar raportul de expertiză medico-legală genetică, coroborat cu celelalte probe administrate, confirmă paternitatea lui Ivan Rîlschi față de reclamant.

13. Totodată, instanța de apel a reținut că excepția tardivității este nefondată, cauza având ca obiect stabilirea, iar nu contestarea paternității, iar neatragera în proces a Elenei Șarafulina nu este de natură să afecteze legalitatea soluției pronunțate.

14. La 14 aprilie 2026, Diana Rîlscaia, reprezentată de avocatul Daniela Moraru a declarat recurs împotriva deciziei din 13 ianuarie 2026 a Curții de Apel Nord, solicitând casarea acesteia în temeiul art.432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă și remiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

15. În susținerea recursului, Diana Rîlscaia, reprezentată de avocatul Daniela Moraru, a invocat caracterul arbitrar al deciziei din 13 ianuarie 2026 a Curții de Apel Nord, arătând că instanța de apel nu a exercitat un control judiciar efectiv asupra hotărârii primei instanțe, examinând formal și selectiv motivele de apel.

16. Recurenta a susținut că nu au fost analizate în mod real criticile referitoare la reprezentarea procesuală a minorei Anna Rîlscaia și la stabilirea corectă a participanților la proces, prin neatragera în cauză a Elenei Șarafulina, pretinsa reprezentantă legală a minorei, instanța substituind acestei probleme o analiză privind neafectarea drepturilor persoanei neantrenate în proces.

17. De asemenea, s-a invocat că instanța de apel a validat mecanic concluziile primei instanțe întemeiate preponderent pe raportul de expertiză

genetică, fără a explica existența și coroborarea altor probe și fără a răspunde criticilor privind aprecierea acestora.

18. Totodată, recurenta a arătat că instanța de apel a omis să se pronunțe distinct asupra criticii referitoare la încheierea din 20 martie 2024 privind competența jurisdicțională, iar ansamblul acestor omisiuni a determinat încălcarea dreptului său la un proces echitabil garantat de art. 6 § 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

19. Prin referința depusă la 14 mai 2026, I.P. „Agenția Servicii Publice” a menționat că își menține poziția enunțată în referința depusă în instanța de fond și lasă la discreția instanței de recurs verificarea circumstanțelor și raporturilor juridice pertinente cazului.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

20. Art. 431 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.”

21. Art. 432 alin. (1) lit. a)-f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin.(1) lit.d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

22. Art. 433 alin.(1) lit. f) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

f) recursul este vădit neîntemeiat.”

23. Art. 434 alin.(1) – (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

(2) Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.”

24. Art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

25. Referitor la termenul de declarare a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție conchide că Diana Rîlscaia, reprezentată de avocatul Daniela Moraru s-a conformat dispozițiilor art. 434 alin.(1) din Codul de procedură civilă, și a depus în termen recursul la 14 aprilie 2026. Or, decizia Curții de Apel Nord a fost pronunțată la 13 ianuarie 2026 și notificată recurente și reprezentantului acesteia, avocatului Daniela Moraru, prin e-mail, la 03 aprilie 2026 (f.d.17, Vol.II).

26. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (1) lit.a)-f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă (a se vedea pct.21).

27. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

28. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului urmează să însușească în condițiile Codului de procedură civilă exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

29. Completul Curții Supreme de Justiție notează, că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

30. Din analiza recursului declarat rezultă că Diana Rîlscaia, reprezentată de avocatul Daniela Moraru a invocat temei de admisibilitate prevederile art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă (a se vedea pct. 14).

31. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție conchide că motivele de casare, invocate în recursul depus de Diana Rîlscaia, reprezentată de avocatul Daniela Moraru nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, or, nu s-a constatat că decizia contestată ar fi arbitrară.

32. La acest capitol, în ceea ce privește susținerea recurente potrivit căreia hotărârea instanței de apel ar fi arbitrară, în sensul art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs reține că nu orice dezacord cu soluția instanței ierarhic inferioare echivalează cu o încălcare a principiilor de drept sau cu o hotărâre arbitrară.

33. Din punct de vedere jurisprudențial, noțiunea de „hotărâre arbitrară” trebuie înțeleasă în lumina interpretărilor date de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

34. Astfel, în cauza *Bochan v. Ucraina* (nr. 2), 5 februarie 2015, § 62, Curtea a reținut că o decizie judecătorească este arbitrară dacă nu are nicio bază juridică în dreptul intern și nu stabilește nicio legătură logică între faptele litigiului, norma juridică aplicabilă și soluția adoptată. În plus, în cauza *Ballıktaş Bingöllü v. Turcia*, 22 iunie 2021, § 75, s-a subliniat că o hotărâre este afectată de o „eroare vădită” atunci când conține o eroare de drept sau de fapt atât de gravă încât niciun judecător rezonabil nu ar fi putut să o comită și care are potențialul de a compromite echitatea procesului.

35. Aplicând aceste repere la cauza dedusă judecății, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că hotărârea instanței de apel a fost pronunțată în temeiul probelor legal administrate și al unei interpretări conforme a normelor legale incidente. Hotărârea contestată nu este lipsită de fundament juridic, iar raționamentele instanței de apel sunt clare și coerente, reflectând o legătură directă între situația de fapt și dispozițiile legale aplicabile.

36. Referitor la susținerea privind pretinsa apreciere vădit nerezonabilă a probelor, instanța de recurs constată că nu a fost demonstrată existența unei erori evidente de evaluare a materialului probator, care să fi fost determinantă pentru soluția adoptată. O simplă divergență în interpretarea probelor nu este suficientă pentru a atrage incidența art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă.

37. Prin urmare, nu se poate reține caracterul arbitrar al hotărârii, întrucât nu s-a dovedit o abatere evidentă de la dreptul intern, nici o nefundamentare juridică, astfel cum impune art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, coroborat cu jurisprudența CtEDO.

38. Respectiv, întrucât, potrivit art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, o eroare în aprecierea probelor poate atrage admiterea recursului doar dacă este vădită, inexplicabilă rațional pentru un profesionist și determinantă pentru soluția pronunțată, iar în speță recurenta nu a demonstrat aceste elemente și nu a prezentat argumente sau probe concludente privind caracterul arbitrar al deciziei Curții de Apel Nord, care a fost întemeiată pe probele administrate și interpretarea corectă a normelor legale, rezultă că cererea de recurs este nefondată.

39. În context, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate, or, motivele invocate în cererea de recurs sunt similare celor invocate în cadrul judecării anterioare a cauzei, asupra căroră instanța de apel s-a pronunțat corespunzător cu respectarea prevederilor legale.

40. Decizia din 13 ianuarie 2026 a Curții de Apel Nord nu poate fi considerată arbitrară, întrucât instanța de apel a examinat în mod complet și

obiectiv circumstanțele cauzei, a apreciat probele administrate în ansamblul lor și a aplicat corect dispozițiile art. 48 și art. 49 din Codul familiei, precum și ale art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă. Instanța de apel a reținut că excepția tardivității este inaplicabilă, întrucât litigiul are ca obiect stabilirea, și nu contestarea paternității, că mențiunea privind tatăl din certificatul de naștere reprezenta o înscriere convențională și că raportul de expertiză judiciară genetică nr. 20240500095 din 09 aprilie 2024, care a stabilit o probabilitate a paternității de 99,99%, confirmă paternitatea lui Rîlschi Ivan față de Smirnov Dmitri. Totodată, instanța de apel a constatat că argumentele referitoare la insuficiența probatoriului și la neatragerea în proces a Elenei Șarafulina sunt neîntemeiate, în lipsa unor probe și argumente concludente care să demonstreze incidența unor vicii de legalitate sau încălcarea drepturilor procesuale invocate. Prin urmare, simpla nemulțumire a recurente față de soluția adoptată și reiterarea argumentelor formulate în apel nu pot substitui existența unor motive reale de casare, în sensul art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă.

41. Prin urmare, dezacordul recurente cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei contestate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are un caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

42. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție remarcă că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele ierarhic inferioare. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

43. În contextul prevederilor art. 432 alin. (2) din Codul de procedură civilă, în cazul invocării inclusiv în recurs de către recurent a temeiurilor conținute la art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs verifică sub aspectul dat temeiurile recursului.

44. La acest aspect, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa constantă, statuează că, dreptul de acces la instanță nu este absolut. Există limitări implicit admise (cauza Golder împotriva Regatului Unit, p. 38, cauza Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (cauza Luordo împotriva Italiei, p.85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (cauza Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45). Procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6§1 (cauza Helmers c. Suediei, 09 octombrie 1991).

45. Din considerentele redate, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție concluzionează că recursul declarat de Diana Rîlscaia, reprezentată de

avocatul Daniela Moraru, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă și drept urmare prin prisma art. 433 alin. (1) lit. f), urmează a fi considerat inadmisibil, deoarece este vădit neîntemeiat.

46. Din aceste motive, în conformitate cu art. art. 431, alin. (1) și (2), art. 433, alin. (1), lit. f), 440, alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI

Consideră inadmisibil recursul declarat de către Diana Rîlscaia, reprezentată de avocatul Daniela Moraru împotriva deciziei din 13 ianuarie 2026 a Curții de Apel Nord.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Diana Stănilă

Ion Munteanu